

Boldgiftsager, og Arbejdsretten vil jo her have den Opgave, naar Sagens Afgørelse ved Boldgift vedtages af Parterne, at faa fastsat Følgerne af Kendelsens Tilfidsættelse.

Ihvorvel Mindretallet (Dannestjold-Samsøe, Jusfing og Stilling) har sluttet sig til de ovenfor fremsatte Hovedbetragtninger i Erkendelse af, at disse for de fleste Punkters Vedkommende maa anses for Forbedringer, nærer det dog den Opfattelse, at det ikke vil være rigtigt, at nærværende Lovforslag bliver ophøjet til Lov. Efter det Kendskab, Mindretallet har til Arten og Antallet af de Uoverensstemmelser, som her til Lands almindeligt opstaa imellem Arbejdere og Arbejdsgivere, kan det ikke indse, at der for Tiden er Trang til en saadan Lov.

En lignende Lov, der har bestaaet i Tyskland siden 1890, men først siden 1892 har virket i større Omfang, har næppe der medført de Goder, som vare ventede. Uagtet den tytte Lovgivning indeholder Bestemmelser, der kunne give Anledning til Retstrætter, saaledes om Opfølgelsesfrister fra begge Sider, om Vidnesbyrd for Arbejderen angaaende hans Forhold under Arbejdet, om Arbejdsgiverens Udredelse af Bidrag til Ulykkesforsikring, — saa at en saadan Lov langt bedre er paa sin Plads der end hos os, hvor der ikke haves noget tilsvarende, er der allerede fra de næringsdrivende gennem Handels-, Haandværker- og Industriforeninger i Berlin samt fra Arbejdsgiver-Bifidderne sammesteds indkommet Andragender til Lovgivningsmagten om at faa Loven modificeret, bl. a. fordi — som der paastaas — Afgørelserne i Retten alt for ofte træffes ensidigt, de affagte Domme i mindre Sager saa principiel, vidtrækkende Betydning og Sagerne blive mangelfuldt forberedte. At der samtidig fra Arbejdersforeninger er indkommet Andragender, der gaa ud paa at faa Loven udvidet til at gælde alle — i Stedet for kun de ved legemligt Arbejde — i Handelen beskæftigede Personer samt til Landarbejdere, Skovarbejdere, Tjenestetjyende og enhver, der er beskæftiget ved Befordringsvæsenet, fordi „Loven har vist sig at være en for Arbejderne meget

fördelagtig Indretning“, tyder for Mindretallet paa, at den Tilfredshed med Loven, der er bleven fremhævet som værende til Stede i Tyskland, ikke findes iblandt dem, som Loven nærmest vedrører. I andre Lande synes man dels at være betænkelig ved at vedtage Love som den her forelagte, f. Eks. i England, dels at bestrebe sig for at forandre bestaaende Love af lignende Art, f. Eks. i Frankrig og Østerrig. En Lov som den forelagte vil utvivlsomt blive en Overraskelse for mange, saaledes for Handelsstanden og de næringsdrivende, som i Almindelighed ikke regnes iblandt Haandværkere og Industri-drivende, men som dog ville komme ind under Loven; og hos Arbejdsgivere i Haandværk og Industri, særlig i Kjøbenhavn, er der en stærk Stemning imod Lovforslaget. Mindretallet har saa meget større Betænelighed ved at se Lovforslaget fremmet, som der i ikke saa Haandværks- og Industriefag allerede i en Række — flere Steder med afgjort Held — er arbejdet paa at udjævne opstaaede Tvistepunkter ved frivilligt oprettede, saakaldte „Boldgiftsretter“ inden Sagen, hvor Arbejdere og Arbejdsgivere samvirke ved Sagens Afgørelse. Af „Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk“ er der udtalt et bestemt Ønske om, at en eventuel Lovgivning i den her omhandlede Retning „maa blive bygget i videst mulige Omfang paa det af Sagenes frivillige Organisationer skabte Grundlag“. Til dette Ønske kan Mindretallet ganske slutte sig, idet det anser en faglig Afgørelse af Uoverensstemmelser imellem Arbejdsgiver og Arbejder for at være af største Betydning. Fællesrepræsentationen haaber tillige, at der igennem en ny Næringslov „maa blive tilvejebragt Betingelser for de frivillige, faglige Boldgiftsretters hyderligere Trivsel og kraftige Udvikling“. Det samme Haab nærer Mindretallet og det anbefaler paa det indstændigste, at der ikke nu foretages noget, som kan forstyrre den i Gang værende naturlige Udvikling fra neden.

Fra flere Sider her hjemme har man ventet, at Bestemmelserne i Lovforslaget om, at Arbejdsretterne i givet Tilfælde kunde komme til at virke som „Enighedskamre“,